

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éł khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew će. P

• Serbske njedželske lopjeno. •

W Budyschinje, 13. hawreleje 1924.

Čiřičež a nakład Šmolerjez knižičiřičežernje a knihařnje sap. družšt. s wobm. ruł. w Budyschinje.

Wuhadza šóžbu šobotu a placzi na měřaz 10 šlotych pjenježłom.

Palmarum.

Luby čitarjo! Dopomniř šo dženska hiřičeže dnja šwojeje konfirmacije? Dženka jašo po wšěch Šerbach paczeřske džěczi ł woltarju pšichstupja, šo bychu s wjekełym ertom šwoju wěru wuřnate a lubi starři, kmóřija, pšichwusni a pšechěłjo šjedno-čjeja šo w pobožnym dobroprořchenju pšched Božim trónom, šo by njebjeski Wótcěž šwoje žohnowanje na jich hamjeń položit. — Štał běřche to tehdom pšched lětami, jašo ty jašo paczeřske džěcžo pšched woltarjom stejeřche. Šdže řu tvojji starři a tvojji lubi, kíž řu s tobu konfirmacijki džěń řwojeczili. Wjele jich wjazų njeje. W křłódněj řemi čziřche řpja a jich duřche widža řo nětko we wěcžnym řwětle, řchtož řu wěřili. A řať dołho hiřičeže a tež nařche čžakanje, nařcha wěra budže řo dopjelnicž, budže tam horka řwoju trónu dořtačž.

Me dženska placzi řa tebe hiřičeže řaž řa wšěch tych młodnych řiřeřčizjanow Jeřuřowe řłowa:

Šłaj, ja řteju pšched durjemi a řłapam. Řořłuchajmy dha s nutrnej wutrobu na Jeřuřa, wuřamy a řjerymy řebi to ł wutrobje, řchtož nam dženska praži, a to:

1. wotčzińče Jeřuřej wutroby,
2. řhodžeže s nim jašo Bože džěczi,
3. dha budžeče dořtačž to nam w njebjekach řřhowane řerbřtowo.

1.

Šdžež je moja wutroba, tam řu moje wjeřela, daj, řo budu namařany, řdžež mi řwědcža tvoje rany, řo řym ja nětk wumženy, tvoje džěcžo wuřwolene, řo řa moja wutroba, jenož tebi pšichřłuscha!

Boži jandželjo džjeja nětko we lubošnym nałětnim čžaku pšches nařch kraj, pšche wřchě pola a řuři a řahrody a wřcha Boža řtwórba jich řłyřchi a řo řraduje jich pšchilřhada. Wřchudžom řemja s dolheho řpanja. wotuczi a řo řotuje s nowe j mozgu na nowe řeženje a rořeženje.

Widžimy-li nětko nařche lube paczeřske džěczi, řdadža řo wone nam bheč řaž rola, kíž jenož na Bože řłóńcžko a miły deřchěžil čžaka, řo by řo řelenila w nowe j krařnosćzi. A řchto je řłóńzo a deřchěžil, řchto ma jenicžzy moz, řbudžicž, to řchtož hiřičeže tu a tam drema? — Je to nařch řenjes a Šbóžniř. Wón je řižo we řwojatej řchčezeniřzy lube džěczi ł řwoje j wutrobje řčžahnyř prajiwřchi: „Daječe džěcžatkam ře mni pšchicž a njewobaraječe jim!“ Wón je njewinořčž džěcžajeje wutroby řrónowal ře řłowa- mi: pšchetož jich je to njebjeske řraleřtowo!“

A řať, řaž je wón nad řolebku džěcžča řwoju ruřu džeržal, řať je wón s džěcžimi řobu řchol pšches řchulřke řeta a paczeřřtu wucžbu řačž ł tutemu dnjej.

Luby Jeřu, my řmy tu, řłyřchecž čže a tvoje řłowo, rořřwěcž nařchu wutrobu, řo řo nawucžicž da s nowoh, daj řo na řwěť njehładamy, ale ł njebjewo mnyřle mamy.

Dale řchtočžka běřche s řeřłom ždłeho řchulřřeho čžaka. A pšchi wřchěm wuřnjenju dyrbi tola řłowny nadawł řóždeje wucžby bheč, Jeřuřowe mjeno řať řłuboko řaž móžno do wutroby džěcžča řaryčž. A řónle Jeřuř, kíž bě wčjera a budže we wřchěm pšchichodže, ma dženska, řaj woeřbe dženska s młodnymi wutrobami něřchto wazneho porěcžecž. Wón řteji teho dla pšched durjemi a řłapa, o řhwataj, lube džěcžo a wotewł jemu řwoju

wutrobu. Masch tola pschikadaw doscz. Snajesch Zachaeuša, by čital wo Kaperaumskim hetmanje, by byšchal proštwu plepeho profcherja pschi puczju: Jesu, byno Dabitowy, kmil bo nade mnu. — Njech teho dla twoja duscha dženska jeniczjy to žadanje ma:

Jesuk moja šbóžnoscz je,
trošcht, čzescz, kublo, žohnowanje,
jeho luboscz bo mi čže,
ta je moje žadanje,
ta je moje požadanje,
nusa je tu na šwěczi

Kač lohko je tola, šwoju wutrobu na šwětne wězy šhubicz. Blyščezata šwětna krašnoscz naš taš klepi, so njewidžimy, so bo sady teho blyščezja jenož sadwělowanje a njeměr šhwataj. — Derje pač temu čłowjesej, kiž s čžažom Jesuša wosnje do šwojeje wutroby. Wón je w'čeho žadanja dopjelnjejnje. A pódla njeho nihto drugi bydlicz njemóže. — Teho dla pošluchajmy na jeho šapanje, na jeho proštwu: Šwsmi mje horje!

A to k druhemu: A šhodžče s nim jako Bože džěczi! —

Pój sa mnu, tač čže šhrystuž wola, pój šhětsje sa mnu čłowjecz! Pój, pošhwataj a šlawaj s rowa, to je s tej hrěčnej šparnosczje, pój wostaj'wšchi bo šwětneho a pytaj moje towarštwu! —

Ja čžu bo twojej woli podacz, čzesch-li, so dyrbiu s tobu hieč! Dha čžu čži rady w'čitko dodacz, ty jeno čžyl mje pošylnicz! — tač sady wostacz njemóžu, tač wěscze pschindu sa tubu. —

Bomatu, wy pacžerške džěczi, bo s lětami nětko lětami wašeho džěczatštwu minyče. Se šchulšeho hólza budžesch młodženz, se šchulškeje hólzy młoda hólza.

Kač dolho hiščeže a potom dyrbicže šebi šwonka šarschisteho doma šwój šhlěb pytač. — Ale džěczi dyrbicže pschezo wostacz, džěczi wašeho njebjeskeho Wótza. Wón je tón jeniczki, kiž wam wostanje, hdyž šarschistu luboscz row kryje, hdyž šwěta falschnoscz, hórkoscz žiwjenja wam bolosče nacžinjatej, — šchtóž ma we šebi tu wěstoscz, ja šym Bože džěczo, temu ničžo šchtodžcz njemóže.

W'čhe hwešdy teho šwěta špadnu,
wšchě róže hinu pschi puczju, —
šchtó wjedže mje po šchžeschzy dale,
šchtó šhrěje šymnu wutrobu?
We rowje šarschich luboscz drěma,
ju budžicz ja nětk njemóžu,
na šwětnu žaloscz dušcha plata,
bo šhrudži w štyštnym njeměru,
hlaj s njebjes hlada hwešda twoja, —
ty nješby woboha šhrotka,
twój dobrý pastyr tebje wjedže
se žalosczje do Salema. —
Šy Wótzej tola džěczo lube,
njepšakaj šrudna wutroba,
te čžemne ščženy twójho dofa
njetrašcha t'ho, kiž Wótza ma. —

Dha nětko šhodžče s Jesukom jako Bože džěczi! — Pytaj šebi ras we šwojich špěwarškich wšchitke tele šchtuczki, kiž šwědečja wo šbóžnosczji thy, kiž bo wjedža jako Bože džěczi. Móže to tebje wabicz, so by bo ty tež wo to próžowal. Ale tole džěczatštwu njewobšteji jenož w rjannych šlowach a myšlach, ně tajke džěczatštwu ma bo se škuttami wopokasacz. Ščždy džěč twojeho žiwjenja je taž šchpihel, do kotrehož Wóh tón šnješ pohlada, so by wón pruhowal twoju luboscz, twoju šwěrnoscz.

A wy lube pacžerške džěczi, — ja waš ma džěčnikšchi džěč šwoju wošebitu wažnoscz. Se šwjatym rukufawdacžom čžecze Bohu džěčja šlubicz: Šnježe ja šym nětko moje džěczo, a ja čži

šlubju, so čžu tež tebi šwěrný wostacz.

Kač husto b'čhe tajke šlubjenje na šonfirmaziškim dnju: taž tajki na šlonje šadželany wohen. S wopřědka wyšoko šapate šlonjenja, ale bóršy b'čhe wšcho špalene a jenož šur a popjel wosta wysche.

Někotryžkulisch młody čłowješ ma próčkwosaczje, dobre a wažne čžinicz, ale hdyž žiwjenje jeho šchabesche, šhubi wšchu wěru, šprawnoscz a póžčiwoscz. — Šlubšcho a šlubšcho padowaiče na šwojim puczju a škoncznje šarschi wo njeporadžene, šhubjene džěczo plakaja. —

Tehodla wobšhowajče šebi šwoje bójške džěczatštwu, so njebyščeže a to k ščžemu šwoje njebjeske herbštwu šhubili. —

Ja widžu čže, ty Salem wyšoko na horje,
murje je šlota, wrota parlowe,
a templ nowy; — jandželow te šbyš,
špěwaju Bohu šhěrl'sche šhwalobne. —
Šdyž šwěta horjo, tyšchnoscz mje wobdawa,
hdyž šhabla šemja mi a šylša šapa,
dha pytam čže, ty Salem, wyšoko na horje. —

Šhowane nam w njebjesch herbštwu! — Š tajka radoscz ja naš, kiž wěmy, so tu ja naš trajazeho měštna njeje, ale so tam horka jena druga rjenšcha domšna na naš woczafuje.

Wy šmy Bože džěczi a s tym herbwojo wěcznje krašnosczje. A to njech je wukónž tutyč króčkich šadow. Dale našcha nadžija, so sady čžemnych a wuškich wrotow šmjercže, šwětko paradisa čžaka. — To je našche herbštwu. Tehodla šhwatajmy, so byšmy Jesuše šwoje wutroby wotčžinili, šhodžmy s nim jako Bože džěczi šhroble po wuškej ščžeschzy dale, doniž njewjedže naš naščy pucz tam, do tcho měšta, wo kotrymž bašniš špěwa:

Jerusalem, ty měšto wyšoke,
ač byl ja we tebi! —
Tam horje bo tač s wutrobu mi čže
a nješšym pschi šebi.
Mój duch čže wšche horow
a wšche runinow
do tamnych šlotych dworow
a wotšal šhwata jow.

Šamješ.

Domoj!

Lule šawku, na kotrejž to hižo žylu šhwilku šedžu tu ja našej pošleňzu, je hiščeže našč džěd šklepač. Šsedžesche tu rad a hladašche tu dele k žyrkwičžy a k žyrkwinej wješzy, dele do dala šclinaw. Šačž mam ja to něšchto wot džěda? Ja tu tež tač rad šhdam! Nan njedawno něšchto wo tym powědašche, so je hušto wnučž hóle džědowý hacž nanowý s tym, šchtóž bo to tač na šnutššownym namřěla. Móžno to! Šaj, byč bo wješelit, by-li tač bylo! Wěč tola tež jara džědowý, jako džěd tu hiščeže b'č a na tutej šawzy ja pošleňzu šhdajche. Ššhdach tu pschi nim na šawzy, šhdach te jomnu na šolenomaj! Nětko pač wón hižo dawno špi tamle delkach na šerchowje. Njeby-li tamle ta šruschwinna štaka, byč šamo šchiz jcho šamjenja widžecž moht. Šón luby džěd mój!

Kač by bo wješelit, by-li džěčja s nami tam w Božim domje byl! Še tam pschže rad a šwěrnje šhodžil! Šež, so njeb'č našč Boži dom wobnowjenny, njeje jemu šadžewako. Nětko je našč Boži dom tač rjenje wobnowjenny, šwonka a šnutška. Šač pišani bo to pschšes hakošy šchtomow! A šnutškach, tač to tam wšcho tač, — tač dyrbiu to pražicz? — tač žyle, tač to runje won prawje ja našču žyrkwičžku, wobnowjene. Šo by wón tam žyle wěscze: ja našču žyle šhodžil njedželku tač šwjatý džěč. A tež na pošdnje

1. im. o, 11. 12:

Sy'a z Boha powołana, wojuy dobre wojowanie wěry! —

Hlós: Njebudź sparna, moja duša! atd.

Palmow njeđzela was wola,
lube džěci paćerske!
do Božeho domu z nowa,
hdžež was wuhotować chce
Jezus, wodžer k zbóžnosći,
z duchownymi mocami
do bėdženja stawow jeho,
dostawacych sylnosć z njeho.

Haleluja zaspěwajće,
dokelž powołane sće
k towarštwu z nim; česć jom' dajće,
dokelž wodzić wón was chce
jako pastyr' přečelny
tu ze zemskej' cuzoby
tam do raja njebieskeho,
hdžež su wowcy pastwy jeho!

Přez křćeńcu sće přesadźene
tu do jeho kralestwa
a ze swěta wuzwolene
być wy maće jeho mzda;
wukupił was droho sej
je přez swoju Božu krej!
— Duž so jemu zapisajće
a do služby jeho stajće!

Wobnowić slub křćeński jemu
džensa zhromadźene sće;
wotrijknyć so všemu zlemu
waše rozsudženje je. —
Hosianna! prosyće,
Knježe, pomhaj! žadaće.
Spožč nam swěrne wojowanie
a nad hrěchom dobywanje!

Bjez tebie być njemóžemy;
Jezu, naša hlowa sy!
My być twoje stawy chcemy,
zo za tobu přińdžemy,
hdžež ty knježiš w krasnosći,
w polnej wěčneje zbóžnosći,
— tam wzmi, wodžerjo, nas sobu
swěru slědźacych za tobu! —

Hamjeń! haj, njech to so stanje!
— rěka naše skónčenje.
Zeskhadźej nam jasne ranje,
nowe z tobu žiwjenje!
Zbóžniko, nas wobtwjerdźuj,
w slubie z tobu požohnuj!
Wojowanie dobre wěry
daj nam ty a myto swěry!

Haleluja, Hosianna,
Hamjeń! — džensa spěwamy.
Pycha naša wostań rjana
to, zo twoje stawy smy! —
Wodžerjo a ryčerjo
Jezu, ty naš Srědniko,
oosynjeń we wojowanju
nas a wubrón k dobywanju! —

wón pschězo džěšče. „Na pósńnje w prawym čažbu pschiciz a pschězo a porjadnje“, tak wón husćišcho praješče, by-li něchtón prajił so na pósńnje njepóńdže, „je pschězo wo wjele lěpje, hač na sažne pósńje pschiciz a khěrlusch, modlitwu a ewangelion skomdžicž abo hač na sažne niz husto hicž!“

Haj, našch džěd, tón wjedžesche čži prajicž! Dženka bě wěšče tež s nami na pósńnje schoł, bě tola našche pruhowanje! A pschi pruhowanju pschipošluchacž, to wón wožebje rad činjesche. Tež na nyčpor druhdy džěšče, so by kšyschal, tak mlodži wotmoltrejeja. To pak njebě pschězo spofojom s tymi mlodhymi. „Sdyž njebychmy my tónle khěrlusch móhli abo tamny schpruch, sčto tež to by nam to našch knjes farač prajił!“ wón husto prajesche.

Hacž by wón dženka s nami pacžer'fimi spofojom byl? Hacž so mnu. Je mje tola kam přenje sčtucžki wucžil! A tež schpruchi! A tak husto hym to s džědom Knjesowu modlitwu spěwal! —

Tak žyle wubjernje to dženka njeńdžesche! To dyrbyju kam prajicž. Ale to hjo tež njedžiwam. Sdyž žebi myšlu na to, sčtož je džěd wufnył w schuli a na to, sčtož hmy my w schuli wufnyli w pošlednich lětach! Rač chzesch to potom na pacžerjach wšcho donawufnyčž! To tež potom na pruhowanju w'chitzu wšcho njemóžej!

Mo, ale ja hmy s najmjeńšcha moje wotmoltu dacž mohł, a hmoj khěrlusch tež móžach! Bě to runje našcheho džědowa sčtucžka:

„Modl hjo a dži po Božej sčěžžy,
Čžin hwoeru, sčtož Ty čžinicž našch!
Dha budže sbože w Twojej khěžžy,
Ty Božej' hnady wužiwajsch!“

„Sčtož Bohu wšchón hjo dowěri,
Bóh teho nihdy njepuschčži!“

Rač husto je mi tola prajił: „Spěwaj a džělaj!“ a so mnu tutu rjanu sčtucžku spěwal! Wón je woboje w hwojim žiwjenju hwoeru čžinil, to „spěwaj!“ a to „dželaj!“ a wón hjo njeje sjebał. To je mi maľemu tak husto wobtrucžal a prajił: „Tež Ty hjo njebudžesch sjebacž! Wono je sawěšče wěrno, — kaž našch Luther w katechizmu hjo to tak praji —, so:

„Sčtož Bohu wšchón hjo dowěri,
Bóh teho nihdy njepuschčži!“

To by hjo wěšče wješelil, so dyrbyjadu ja runje tutu jeho sčtucžku spěwacž. A by-li tu dženka so mnu tak pschěd pošlěnu žedžal, by ju wěšče hšchěže ras se mnu spěwal.

Alle, ow jej! — Tež ja tu dolho tak wjazh žydacž njebudu! Dženka sa tydžen je našcha konfirmacija! A potom jutry! A tšecži džěn jutrow — dyrbyju wot doma prjecž —! Do města dyrbyju! Do města hjo mi tak prawje njecha. —

„Wjež je wjež a wostanje wjež!“ by džěd prajił. A ja to tež dženka praju. Dyrbyju pak prajicž, so to džědej tehdy njeběch tak žyle dorosumil, čžehodla žebi tak wješku khwoalesche. Dženka hym pak s nim pschěs jene! Tola, dyrbyju tam, nan to praji, macž to praji, a wšchal tež wěm, so to dobre tak!

Mo, tuž chzu moje prošne hodžinki domach hšchěže wužicž, a prawje dolho tu na katyž žydacž a hladacž a hladacž do domišny tu došlo wokoło mje — a do domišny tam wšche mje. To mam žyle wěšče tež wot džěda. Tón bě tež tajki!

So bychu te dny tola rjane a čžopke byle, so bych mohł tajkich rjaných wječorow hšchěže prawje wjele wužiwacž kaž to džěhnišchi. Rač čžicho to! Wěšacž se hwojim žerpom tamle hjo hižo počžina hmejtacž! Wlědusche hwěšdžicžki raja wokoło njeho kaž jehnjata wokoło wotwčerja! Tam wšche žyrkwineje wješki módry kur. Warja tam wječer. Tež s našcheho wuhnja čžehnje to kaž khorhaj. Macž je šatepika. Bórsy mje wola a potom je sažo jedyn wječor nimo a džěn mojeho wotkhada sažo bliže! —

Domišna luba, droha! Mi chze hjo domoj, domoj, prjedy hacž hym wot doma přecžku!

Rač hjo to tam hola módry w schěrym čžemnišcho a čžemnišcho! A tamle na horach k prawyž barbi to wječor se kamhnej barbu! Je to wuschitny moleč, tajki nalětni čžopky wječor! Kajka to nětkole našcha žyrkwicžka tamle pschěs sčtomy mi kiwa! Ta kula horjeka dyrbi tola s čžistym slotom poškozana byčž, hewal njeby hjo nětkole wjazh, njech tež tak s waha, sybolika! Hacž tam nutškach tež žane slotaki hjo sšhowane njeju sa pošdžishe čžahy? Sčto wě, hacž niz!

„Jurjo! Jurjo!“

„Macž, haj, haj!“

To ma macž wječer hotowu! Žyle wěšče ma dženka něšcho dobre k wječeri. Tajki džěn, kaž džěhnišchi, je pola našch p'čezow mały hwojedžen. A ja tydžen budže hšchěže rjeńšchi, hdyž budu tola tam w našchej žyrkwicžy konfirměrowany! Rač chzemy to tu rjenje hromadu byčž wšchitzu: nan, macž, bratr, šotra, wotwa a knadž tež čžeta kmótra a krawez kmótra a ja! Tola niz s haru a se schleńžy-klinkanjom! — (Potracžowanje.)

Wschelke s bliska a s daloka.

S Ralez. Fararja Korla Kichžan-Katečanski, kotrehož njedžlu Laetare na Katečanski pohřebniččju pošhowachu blisko žyrkwoje, w kotrejž je pschěs 7 lět wožadže ewangelion pschi-

powjedať, bē jedyn i tych najmlodszych nasch herbskich duchownych. Narodzi 15. augusta 1886 w Godziju, zyle w kufodstwie faru, na kotrejz bu posdzicho jeho wuj, nasch njesapomnity a nam tež p'chesabe wotwolany farar Rychizan i fararjom. Starschiski dom bē rysz herbski a njeboziczki je to tež byl. Mana shubi pschesabe psches hmjercz. W Budyshinje wopnta gymnasium a fwoje pruhowanje na bohoflowstwo sfozi w Lipsku. Bē tež dobrowolnik w Strasburku. 1911 pschidze do Sucziny sa farsteho wikara, 1913 bu tam i fararjom. Do Kalez pscheghdli 1917 a je tam to hmēt jenož 7 lēt fwoje sastojnstwo sastawacz; sastawať je pať jo se wschej hwēru a lubosczu, sakoženy njepowalnje na naschu ewangelsku wēru do Jesuza Chrystusa, nascheho Eboznika. Wo jeho pofhowanju dostachmy tu sežehowazu rosprawu: Scto bēsche to do rjaneje njedzele, hžom i jeje mjenom Saetare nať witajo; kať klinczachu swony tať hwjatoczny psches Kalezansku holu, a nalētne fłoncžo lubosnje 1917 do hwēczesche. Me nasche wutrobny bēchu srudne a stysne, pschetož dobrny byn nascheho herbskeho luda, hwērnny duchepastyr fwojeje Kalezanskeje wořady, farar Korla Božidar Rychizan ležesche na marach, a i zylje Kalezanskej wořady bēchu jeho pschuwusni a pscheczeli pschischli, so bēchu jemu pschlednu czescz wopofasali. Na farstym dworje, kotrehož rum njedobahasche sa wschittich, kiž bēchu tu so seichli, mjes nimi wjele towarstwow, dzeržesche po wuspěwanju khērluicha 577 farar Jan Rychizan i Dohna fwojemu bratrej wotpraschnje po 23. psalmje w herbskej rēczy, a rypowasche jakny wobras semrēteho, a pod wjednistwom knjesa kantora Kjelli spěwachu paczeriske dzēczi khērlusch: Pušcže mje, pušcže mje. Pschi hwjatocznoscz i w Božim domje, do kotrehož bēchu zyrkwinszy prjódstejerjo kaschcz donjepli a kotryž nutrna wořada pjelnjesche hacž do pschlednjeho městna, dzeržesche farar Wiczeł i Wóflinka czelne předomanje, a po nim rēczachu hišcže tajny zyrkwiny radžiczel Rosenfranz i Budyshina sa zyrkwinsku wyschnoscz, farar Kaplet i Njeřwacžidla sa herbsku konferenzu, sa herbske lutherske knihowne towarstwo a sa „Bombaj Bóh“, farar Dvšer i Budyshina sa němsku předarřku konferenzu a sa kłepych Kalezanskeho wustawa. Sastojnszy bratřja, kotrychž bēsche 10 pschichlo, wēnowachu semrētenu bratrej schpruchi a spěwachu jemu khērlusch. A potom njeřesche so kaschcz won, a blisko pschi durjach drastkomory, psches kotrež bēsche njebohi w 7 lētach fwojeho sastojnstwa tať nēkotry ras nuts a won schoť, hmy jeho i pschlednjemu mērej sem pschepodali. Rjane spěwy spěwarřkeho towarřtwa, kłepych, zyrkwineho khora a paczeriskich dzēczi dawachu hwēdczenje wo luboscz, kotruž bēsche semrjety řebi pola wschittich dohnl. Zyrkwinske prjódstejerřtvo i Kalez, tehurunja i Sucziny, hdžež bēsche semrēty předy i fararjom, towarřtwa, paczeriske dzēczi, gmejnřzy prjódstejerjo wschēch wřow Kalezanskeje wořady pschinjeřechu bohātu hwētřowu pychu, džať a pschledni postrow do rowa. My pať dzēcchmy kōždy hwój pucz domoj, czicho a we hłubokej srudobje, so je jedyn i naschich nalēpschich a najhwērnichich do czaka wot nať schoť. Requiescat in pace!

Zyrkej a stat.

Se Salskeje. So bē nam ewangelskim smōžnjene, so i dzēcčimi na Božich kłuzbach nalētneho pokutneho dnja wobdzēlicž, je jich wjele trožku snjemdrilo. To řjewja hłōžy, piřne a ertne, kotrež so i tutej naležnoscz i kłuschecž dawaju. So pschi tym na ministra kulta, na zyrkej, na duchownych a ewangelskich starschich kusch ripaja, to wschať tať řobu i wēzy kłuscha. Džitwne je po prawom jenož to pschi tym, so řo to wořebje se sozjaldemokratiřkeje strony w tutym demokratiřkim czaku stawa, w kotrymž by dyrbjat, — by-li to wopravdzita demokracija byla, — kōždy rune

Na czichi pjatt.

Ses. 53, 4. 5.

Chrystusowe czerpjenje — nasche czerpjenje.

Slōž: Mi wutrobnje řo styschže zc.

My w duchu postupimy pod kschiz na Golgacze. — Tam poknje strosymim, scto nascha wina je; sctož czēpi Boži kwjaty na drjewje poslecza do hmjercze sa nať datn, — je hrēchow naschich mřba.

Nam pschivola nasch Esrēdnik: Wřcho czēpiach wasche dla; nasch wōn je wyschschimēschnil, kiž wopor sa nať da tam poknje dořahazy do wscheje wēcznoscz; wschať hwjatocz i pschokajzy je Božu wopravdze.

Njeřk choroscz je nasche nasch Esrēdnik samēscz, hdyž sa nať podawasche řo na kschiz do hmjercze a boloscz je nasche wjať na řo sežerpliwje; tať pschokajzy dořawasche nam, kiž najmlodschi je.

Duž my nēt wotmořwjamy: Wřcho, Jesu, twoje dla my wopromacz tu mamy, kať cz i řo řpoboba! Wřcho njeřcz a czinicž hwēru, sctož napokožich nam, a wobhwēdczicz i tym wēru, kiž wjedze i njeřebam. —

Dla naschich pschestupjenjom wschať řranjeny wōn je a řbity pschēřschēnjom dla naschich Jesuž bže na Golgatha, — do rowa, a dohnl mēr tať je, so řesřhadžecž nam i nowa tam radoř i mōžesche.

Wřcha czwila na nim leži, — my wumōženi hmy. Mēr Boži w duřchach knježi, a sawdawł hwobody my i ranow jeho mamy a řōřlo radořsčje, so řbōlnje wusnawamy: Wřcho dořonjane je!

Psches ranu a hmjercz jeho, kiž nasch je sastupjer, my wuidžemy se wscheho, sctož řaczēmnesche czēť nam tu a puczowanje psches czōřne řiwjenje; wschať Bože řpobobanje nam dohnl Jesuž je! —

prawa a tuž tež hwobodu sa fwoje nabožne řiwjenje a jeho pschibłuschnoscz mēcz.

Salski krajny biskop Jhmels je do řendželřkeje wotjēť. Tam czinja řo pschihoty sa jenu konferenzu zyleho hwēta sa praktiske řchēsčizjansřtvo, kotraž dyrbi řo w Stochholmje řeńcz, t. r. tuta konferenza abo tutōn řjēřd sastupjerjom řchēsčizjansřtwa i zyleho hwēta dyrbi řo i tym řabēracž, kať řo to, sctož řchēsčizjansku wucžbu nastupa, bōle a řēpje do řtutka řtaji. Do pschihotowazeho wubjerka sa tutu konferenzu kłuscha řalski biskop; i dohom řo wōn tež na wařnych pschēdzenjach wobdzēli, kotrež řendželřki wubjerť sa řchēsčizjansku politiku a řa řospodarřku a řozjalnu politiku wotmēwa.

Njedžela Cantate budže jubilejna njedžela. Je to 400 lēt řēřka, so ma nascha ewangelska zyrkej fwoje řpěwarřke. Špěwarřke, to je tola řobu to najdrōžřche, sctož kōždy ewangelski po fwojej bibliji w maczeřnej rēczy wobředži. To řpōřnajesch tola tež i teho rořřudžowanja wo nowych herbskich řpěwarřkich. Tuž dyrbi řo tutōn 400 řētny jubilej dostojnje hwjeczicž. Tuto řēto 1924 by potajřim tež rune to prawe řēto bylo řa to, so bēchu řo ewangelskim Eserbam nowe řjane řpěwarřke wobradžike.

Řistowanje.

Wřchēm czēsčentym řobudželaczēřjam i tutym tu i wschēřakorřch řtron wuprajenu prošřtu, so bēchu pschēzo wschitzy fwoje mjeno pod fwoje nastawki a pschinoschki řtaji. Red.

— W. M. w R. řa Jutry. — D. w M. B. řa Quasim.

Samolwity redaktor: farar Wyr g a c i w Rořaczich.